ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **PharmExport s. r. o.**, se sídlem U Vlečky 1046, Modřice, zastoupená Mgr. Ladislavem Vrubelem, advokátem se sídlem Staňkova 103/18, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2021, č. j. 31 Af 52/2019 – 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ladislava Vrubela, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „*správce daně*“) rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017, č. j. 911400/17/3003-52521-711772 (dále jen „*platební výměr*“), vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet ve výši 1 266 673 Kč za zdaňovací období březen 2016 na dani z přidané hodnoty dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 5. 2019, č. j. 16639/19/5300-21444-712262 (dále jen „*rozhodnutí žalovaného*“), zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č. j. 31 Af 52/2019 – 59, zamítl žalobu, kterou žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Dne 26. 5. 2016 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2016, během níž správce daně zjistil, že společnost WebCash s. r. o. (deklarovaný dodavatel žalobkyně, který byl později označen za nespolehlivého plátce; dále také jen „*dodavatel*“) neuvedla ve svém přiznání k dani z přidané hodnoty zdanitelná plnění, která žalobkyně deklarovala jako přijatá plnění a uvedla je ve svém daňovém přiznání. Žalobkyně v daňovém řízení předložila dvě verze faktur vystavených tímto dodavatelem (s identickým evidenčním číslem, avšak s cenou přepočtenou do jiné měny a s opravenými čísly dodacích listů, na které faktury odkazují), správce daně proto výzvou k prokázání skutečností po žalobkyni požadoval prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění, které od dodavatele obdržela.

[4] Žalobkyně reagovala předložením rámcové kupní smlouvy k dodávkám zboží (léčivých přípravků), poukázala na sdělení své jednatelky ohledně spolupráce s dodavatelem a na prohlášení pana B. potvrzující spolupráci mezi oběma společnostmi. Správce daně však nadále měl pochybnosti o přijetí deklarovaného zboží (zdanitelného plnění), neboť pan B. v době realizace plnění již nebyl jednatelem společnosti WebCash s. r. o. (tímto jednatelem byl pouze do 21. 8. 2015, zatímco dané obchody se měly uskutečnit v březnu 2016) a faktury od dodavatele WebCash s. r. o. byly správci daně předloženy ve dvojím vyhotovení. Z těchto důvodů správce daně žalobkyni neuznal uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši 769 139,80 Kč. Výsledkem daňové kontroly tak bylo vydání platebního výměru na nadměrný odpočet ve výši 1 266 673 Kč (viz odstavec [1] výše).

[5] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že správce daně neprokázal existenci „*vážných a důvodných pochyb*“ o věrohodnosti, průkaznosti či správnosti jí předložených účetních záznamů. Zopakoval shora uvedené, tedy že dodavatel toto plnění neuvedl ve svém daňovém přiznání, neodvedl z něho daň, žalobkyně předložila dvojí verzi faktur a dodavatel byl prohlášen za nespolehlivého plátce. Právě tyto skutečnosti správce daně uvedl ve výzvě k prokázání skutečností, čímž došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobkyni.

[6] Krajský soud se ztotožnil s daňovými orgány i v tom ohledu, že ani po výzvě k prokázání skutečností žalobkyně nevyvrátila pochybnosti daňových orgánů a neprokázala faktické uskutečnění plnění od společnosti WebCash s. r. o. V průběhu daňového řízení dostatečně nevysvětlila dvojí verzi předložených faktur od svého dodavatele, přičemž lze souhlasit s daňovými orgány v tom, že je podivné, pokud účetní žalobkyně měla razítko dodavatele a mohla vyhotovovat jeho jménem faktury pro žalobkyni. Věrohodnost prohlášení pana B. ze dne 12. 9. 2016, potvrzující spolupráci mezi žalobkyní a dodavatelem WebCash s. r. o. ve zdaňovacím období březen 2016, výrazně snižuje fakt, že ve sporném období již nebyl jednatelem dodavatele. Nadto dle obsahu tohoto prohlášení mělo docházet k úhradám zboží v hotovosti i převodem na účet, zatímco z předložených daňových dokladů plyne, že se tak dělo pouze převodem. K tomu se odlišuje i podpis na těchto fakturách a předloženém prohlášení Ing. B. Krajský soud dále uvedl, že výpověď paní Bauerové nelze pokládat za svědeckou výpověď vzhledem k tomu, že byla v dané době (tj. v době transakce i provedeného výslechu – pozn. NSS) jednatelkou žalobkyně, tudíž její vyjádření je vyjádřením samotné žalobkyně.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám žalobkyně ohledně porušení zásady volného hodnocení důkazů daňovými orgány. To samé platí o tvrzení, že žalobkyni byla nezákonně připisována odpovědnost za jednání jejího dodavatele. K tomu uvedl, že pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty musí daňový subjekt prokázat mimo jiné uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění, z něhož si odpočet nárokuje; této povinnosti žalobkyně

nedostála. Za výše popsané situace nelze hovořit o připisování odpovědnosti žalobkyni za jednání třetí osoby.

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Kasační stížnost spojila s návrhem na přiznání odkladného účinku.

[9] Namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru ohledně nesplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty stěžovatelkou. Krajskému soudu se – stejně jako daňovým orgánům – nepodařilo vyvrátit věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost stěžovatelkou předložených důkazních prostředků, a tudíž na ní nemohlo být zpět přeneseno důkazní břemeno. Uvádí, že předložila veškeré doklady prokazující oprávněnost odpočtu daně na vstupu, zejména pak uskutečnění zdanitelného plnění (tj. smlouvu o dodávkách zboží uzavřenou mezi ní a dodavatelem či dodací listy, které prokazují, že od dodavatele zboží obdržela). Krajský soud se dopustil „*selektivního hodnocení důkazů*“; stěžovatelkou předložené důkazní prostředky nezohlednil a nebral v potaz všechny skutečnosti, které vyšly během daňového řízení najevo. Konkrétně se jednalo o výpověď Lucie Bauerové (jednatelky stěžovatelky) či prohlášení bývalého jednatele společnosti WebCash s. r. o. (Ing. T. B.). Krajský soud dospěl k závěru, že věrohodnost tohoto prohlášení výrazně snižuje skutečnost, že pan B. byl jednatelem dodavatele do srpna 2015, ačkoli v projednávané věci jde o období března 2016. Stěžovatelka namítá, že o této skutečnosti „*objektivně nevěděla*“, neboť navázala s dodavatelem spolupráci ještě v době, kdy ho zastupoval pan B. a byl jeho jednatelem, tudíž měla důvod se domnívat, že je k zastupování této společnosti i nadále oprávněn. Stejně tak tvrdí, že dostatečně vysvětlila dvojí verzi faktur; jediná jejich odlišnost spočívala ve stanovené měně plnění a ve zbylém se faktury shodovaly. Tato okolnost však není důvodem, aby došlo ke „*ztrátě důkazní hodnoty*“ faktury. Nakonec stěžovatelka k tomuto okruhu námitek dodává, že existenci obchodní spolupráce a zdanitelného plnění lze dovodit z jednání společnosti WebCash s. r. o., která postoupila svoje dluhy vyplývající z obchodního styku se stěžovatelkou na jiný subjekt, a ten jí dlužné částky uhradil.

[10] Stěžovatelka také namítá, že správce daně se rozhodl doměřit daň u subjektu, u něhož byl výběr daně jednodušší (tj. nebyl schopen zajistit plnění daňových povinností dodavatele). Krajský soud pochybil, jelikož tento postup shledal správným. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017 - 60, nebo ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, a rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 1. 2006, ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03 (věc *Optigen*), z nichž vyplývá, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Stěžovatelka neodpovídá za plnění povinností společnosti WebCash s. r. o., navíc neměla možnost si ověřit, zda její dodavatel podává řádně daňové přiznání. Vytýká proto krajskému soudu, že jí nezákonně přičítal odpovědnost za jednání dodavatele a je přesvědčena, že vyvrátila všechny pochybnosti, na nichž krajský soud staví své závěry.

[11] Dále stěžovatelka tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se podle ní vypořádal s žalobními námitkami formalisticky a převzal argumentaci daňových orgánů, aniž by sám posoudil žalobní body. Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že neodůvodnil svůj závěr, že neprokázala jí tvrzené skutečnosti, a nevysvětlil, jak hodnotil tvrzení a důkazy označené stěžovatelkou.

[12] Nakonec vytýká správci daně, že nepostupoval ve věci bez zbytečných průtahů, čímž vznikaly stěžovatelce zbytečné náklady. Opakovaně proto podávala podněty na ochranu

proti nečinnosti dle daňového řádu a stížnost na postup správce daně, správce daně je však neshledal důvodnými. Dále daňovým orgánům vytýká, že nedostatečně zjistily skutkový stav věci a dopustily se „*řady procesních pochybení*".

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, který považuje za přezkoumatelný. Souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelka neprokázala přijetí zdanitelného plnění v deklarované výši od tvrzeného dodavatele, což je nezbytné pro přiznání nároku na odpočet daně. Ačkoli stěžovatelka předložila v daňovém řízení řadu důkazů, žádným z nich požadované skutečnosti neprokázala. Stejně tak není pravdou, že stěžovatelka byla postižena za jednání svého dodavatele. Žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti odkazovala na nepřiléhavou judikaturu týkající se problematiky podvodu na dani z přidané hodnoty; v nyní projednávané věci však šlo o prokázání faktického přijetí zdanitelného plnění od tvrzeného dodavatele. K námitkám ohledně porušení zákonných ustanovení o řízení před daňovými orgány uvádí, že se jedná o tvrzení dříve neuplatněná v žalobě, která navíc směřují proti postupu daňových orgánů (nikoli proti napadenému rozsudku).

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[17] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami (včetně otázky, zda stěžovatelkou předložené důkazy osvědčují oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty) a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti čítající 11 stran textu, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné. Krajský soud nepochybil ani v tom, že vyhodnotil jako správnou argumentaci žalovaného a jeho závěry, podpořené srozumitelnou argumentací a relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, převzal do svého rozhodnutí (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[18] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[19] Důvodná není ani námitka ohledně (ne)splnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty stěžovatelkou a přenesení důkazního břemene ze správce daně zpět na stěžovatelku.

[20] Chtěla-li stěžovatelka (daňový subjekt) uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, měla povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro její daňovou povinnost. V nyní posuzované věci to tedy znamená, že musela tvrdit a prokázat, že od dodavatele v rozhodném období přijala zdanitelné plnění v deklarované výši. Bylo pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Této povinnosti správce daně dostál, neboť uvedl **konkrétní okolnosti**, které svědčí o tom, že stěžovatelkou předložené důkazy oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty neprokazují. Jelikož správce daně unesl své důkazní břemeno, bylo opět na stěžovatelce (daňovém subjektu), aby prokázala soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrvala na svých původních tvrzeních a doložila, že přes vzniklé pochyby se sporný případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigovala svá původní tvrzení, nabídla tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví, jiných povinných záznamů či tvrzení se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázala (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, nebo ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS).

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem a daňovými orgány, že stěžovatelka neprokázala oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, tedy že přijala zdanitelné plnění v deklarované výši od tvrzeného dodavatele (viz odstavce [22] až [25] níže). Stejně tak není pravdou, že krajský soud postupoval při hodnocení důkazů selektivně, pokud její důkazy nezohlednil. Bylo tomu právě naopak; krajský soud se zabýval veškerými důkazy, jimiž se stěžovatelka snažila prokázat splnění podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, a vysvětlil, proč dospěl k závěru o jejich neprůkaznosti.

[22] Co se týče výpovědi Lucie Bauerové (jednatelky stěžovatelky) ohledně průběhu transakce s dodavatelem, krajský soud správně uvedl, že ji nelze považovat za svědeckou výpověď vzhledem k tomu, že tato osoba byla v dané době (tj. v době transakce i provedeného výslechu) jednatelkou stěžovatelky, tudíž její vyjádření je vyjádřením samotné stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 237/2017 - 23). Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že tento důkaz není způsobilý prokázat, že deklarované zdanitelné plnění stěžovatelka skutečně přijala v rozhodném období od tvrzeného dodavatele.

[23] To samé platí o prohlášení bývalého jednatele dodavatele (společnosti WebCash s. r. o.) Ing. T. B. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tento důkaz neprokazuje dodání zboží stěžovatelce ze strany dodavatele WebCash s. r. o., neboť Ing. B. byl jednatelem dodavatele pouze do srpna 2015 - v nynějším případě však jde o transakci učiněnou v březnu 2016. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že „*objektivně nevěděla*“, že Ing. B. již není jednatelem této společnosti, neboť navázala s dodavatelem spolupráci ještě v době, kdy ji zastupoval. Měla tudíž důvod se domnívat, že je k zastupování společnosti nadále oprávněn.

[24] Dle kasačního soudu však na základě obecně přijímané zásady profesionality podnikatele a materiální publicity obchodního rejstříku lze od stěžovatelky očekávat, že v období mezi srpnem 2015 a březnem 2016 provedla odpovídající důkladné prověření („*due diligence*“) svého dodavatele - přinejmenším z obchodního rejstříku - a nespoléhala se jen na zběžný kontakt při navázání obchodní spolupráce (tím spíše, že dle zjištění daňových orgánů v tomto období obchodní spolupráce mezi těmito subjekty neprobíhala kontinuálně). Bez ohledu na to, zda si této skutečnosti byla nebo měla být vědoma, je nepochybné, že osoba, která nebyla

oprávněna v daném období dodavatele zastupovat, nemohla ani dosvědčit, zda určitá obchodní transakce v tomto období proběhla. Dle vyjádření stěžovatelky měl totiž za dodavatele jednat právě tento bývalý jednatel, který k tomu již nebyl oprávněn. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud svůj názor ohledně neprůkaznosti prohlášení správně odůvodnil také tím, že bývalý jednatel v prohlášení uváděl odlišné informace o způsobu platby za zboží, tj. informace jiné, než vyplývají ze stěžovatelkou předložených daňových dokladů. Jeho podpis na předloženém prohlášení se na první pohled odlišuje od podpisu na předložených fakturách. Proti těmto závěrům krajského soudu však stěžovatelka v kasační stížnosti žádnou argumentaci neuvedla.

[25] Stěžovatelka také namítala, že jediná odlišnost dvou verzí faktur spočívala v měně, v níž byla vystavena. Tato okolnost podle ní není důvodem, aby došlo ke „*ztrátě důkazní hodnoty*“ faktury, jak dovodil krajský soud. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud rovněž nedůvodnou. Krajský soud totiž nezaložil svůj závěr ohledně neprůkaznosti faktur jen na odlišnosti měn, na kterou byla faktura vystavena, ale ztotožnil se s daňovými orgány také v tom ohledu, že je podivné, pokud účetní stěžovatelky disponovala razítkem dodavatele a mohla vyhotovovat jeho jménem faktury pro stěžovatelku. Navíc krajský soud též dodal, že další stěžovatelkou předložené daňové doklady souvisely s transakcemi uzavřenými s jinými subjekty, s nimiž byla stěžovatelka v obchodním styku, a nemohly tedy prokázat dodání zboží ze strany dodavatele WebCash s. r. o. Ani proti těmto závěrům krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti žádnou argumentaci neuvedla. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na dispoziční zásadu, kterou je ovládáno řízení o kasační stížnosti, jen ve stručnosti uvádí, že jediným důvodem „*ztráty důkazní hodnoty*“ faktur rozhodně nebyla odlišnost měn na fakturách, ale rovněž výše popsané skutečnosti, které stěžovatelka nerozporovala a nebrojí proti nim ani ve své kasační stížnosti.

[26] Dále není pravdou, že krajským soudem a daňovými orgány bylo stěžovatelce kladeno k tíži pochybení jejího dodavatele. Stěžovatelka se v této souvislosti dovolávala závěrů judikatury týkající se problematiky daňového podvodu (viz odstavec [10] výše), která však není k projednávané věci přiléhavá. Jak již kasační soud uvedl výše, v nyní projednávané věci daňové orgány stěžovatelce nepřiznaly nárok na odpočet daně z přidané hodnoty **z důvodu nesplnění hmotněprávní podmínky** (viz výše), a nikoli z důvodu jejího zapojení do podvodného řetězce na této dani. K posouzení existence daňového podvodu zpravidla dochází až tehdy, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet daně; to se ovšem v projednávané věci nestalo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013 - 37, nebo ze dne 14. 3. 3018, č. j. 1 Afs 328/2017 - 66).

[27] Není tedy dán ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[28] Tvrzení v kasační stížnosti ohledně porušení ustanovení o řízení před správcem daně (viz odstavec [12] shora) a argumentace, že existenci obchodní spolupráce a zdanitelného plnění lze dovodit z jednání společnosti WebCash s.r.o., která postoupila svoje pohledávky vyplývající z obchodního styku se stěžovatelkou na jiný subjekt, a ten jí dlužné částky uhradil (viz odstavec [9] tohoto rozsudku), jsou nepřípustnými námitkami podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s., jelikož nemají svůj předobraz v žalobě. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházely. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatelka nemohla důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, a proto se Nejvyšší správní soud výše uvedenými námitkami dále nezabýval.

[29] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že části kasační stížnosti, v nichž stěžovatelka uplatňuje výtky proti správním rozhodnutím, představují v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. rovněž nepřípustné námitky. Neobsahují totiž žádnou reakci na závěry krajského soudu, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[32] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[33] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovatelce vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ladislava Vrubela, advokáta se sídlem Staňkova 103/18, Brno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. ledna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu